

Formanden: Jeg kalder det ærede Medlem til Orden.

Birck: Jeg skal ikke længe lægge Beslag paa Tingets Tid, Hr. Formand, jeg ønsker kun at sige den Ting, at ifald jeg skal gøre en Ting for andre, ifald jeg skal have Medansvar for en Ting, vil jeg ogsaa have Medbestemmelsesret om den. Det, tror jeg, skal siges fra Højremænds Side: Vi ere villige til at forhandle, der er vel endog mange iblandt os, som tro paa en Samlingsmulighed, men hvis den skal komme, maa alt foregaa paa lige Fod. Skulle vi dele Ansvar, maa vi ogsaa have Del i Afgørelsen. Det skal det ærede Medlem fra Ringkøbing vide: hvor lang eller hvor kort min Arm er — den er desværre alt for kort —, vil dette blive holdt i Hævd.

Til Slutning vil jeg, idet jeg vender tilbage til det Forslag om Overgang til Dagsordenen, jeg egentlig ikke har været saa ivrig til at tale om, eller til selve det foreliggende Ændringsforslag, bemærke, at jeg kan fatte mig i Korthed. Jeg har udtalt en Gang for alle — det vide ærede Vælgere og ærede Medlemmer —, at jeg er en afgjort Ven af den almindelige Valgret og altid vil sætte mig imod, at man indskrænker den almindelige Valgret, men jeg har paa den anden Side ment og mener den Dag i Dag, at den almindelige Valgret trænger til et Korrektiv, og jeg ønsker, at en hvilken som helst Grundlovsforhandling maa falde indenfor den Grænse, at Landstinget ikke maa være et Ekko af Folketinget, ikke være blot et Udtryk for Folketinget. Jeg gentager, at jeg haaber, at der ogsaa indenfor Højre efterhaanden vil være Mænd, som forstaa, at dette er det rigtige Standpunkt, som straks bør indtages. At gaa længere end dertil er uforsvarligt, men at gaa dertil er baade klog og rigtig Politik.

Med Hensyn til selve Ændringsforslagene skal jeg ikke udtale mig, jeg ønsker, at denne Sag skal kunne behandles, og i min Afstemning vil De stadig finde mit Ønske om at gøre et Forsøg paa at naa til et Resultat, om muligt endnu i Aar, i alt Fald paa Grundlovens § 32. Jeg vil sige til sidst til Regeringen, at det Resultat, man ved denne Forhandling kommer til, vil vise dens Evne til at lede denne Sag til et positivt Resultat. Derved vil det maaske afgøres, om det er Mænd, som egne sig til at være Kronens Ledere, som i dette Øjeblik ere Ministre, eller om det blot er Agitatorer, som ere store paa Valgtribunerne og ringe i Forhandlingen.

Det er Dem selv, mine Herrer Ministre, Dem selv, Hr. Konseilspræsident, som ved den Maade, hvorpaa De nu tager denne Sag op og søger at føre den igennem, til Slutning skal føre Beviset for Deres Berettigelse til at være Minister og give Dem Deres egen Karakteristik.

Borghjerg: Maa jeg begynde med et Par Ord til det ærede Medlem, som nu talte. Jeg skal ikke — ogsaa af Hensyn til Formandens Bemærkning — komme ind paa storpolitiske Betragtninger, men naar det ærede Medlem begyndte med at tale om, at Udvidelse af Valgretten til Kvinder eller unge Mænd fra 25—30 Aar ikke repræsenterer nogen social Kraft, som vil forøge dette Tings Stilling, maa jeg protestere derimod. Jeg tror, at det, at Ungdommen kommer med, er i sig selv en social Kraft, som vil gøre det politiske Liv og det Ting, hvori Ungdommen er repræsenteret, stærkere og rigere. Og jeg tror, at det, at Kvinderne komme med, at hele Folket kommer med i Politik, at ikke blot den ene Halvdel repræsenteres her, ogsaa vil gøre dette Ting stærkere og bedre.

Om Kvinderne vil jeg til det ærede Medlem fra Æbeltoft sige: Den Bêtise, som han og hans Medforslagsstillere have begaaet ved paa den ene Side at give Kvinderne Valgret og paa den anden Side at berøve gifte Kvinder, som ikke have Særformue, denne Valgret, bliver ikke bedre, fordi han kan paavise os, at andre, selv Jurister, hvoraf der har været to, have været Medforslagsstillere dertil. Det ærede Medlem har Uret, naar han siger, at vi Socialdemokrater ere Medforslagsstillere. Det ere vi ikke. Vi have endog tænkt at stille Ændringsforslag til tredje Behandling. Det ærede Medlem kunde godt have undgaaet denne Bêtise ved at gennemlæse det Forslag om den politiske Valgrets- og Valgbarheds Udvidelse til Kvinder, som vi Socialdemokrater stillede i Efteraaret 1907, thi han vilde da have set, at 24 Lægmand, 24 Ikke-Jurister — jeg tror ikke, der var en eneste Jurist med den Gang — vare opmærksomme paa dette, hvilket beviser, at det ikke altid er saaledes, at den akademiske Kundskab, den saakaldte Sagskundskab, dette være sagt til den ærede Doktor for Københavns 4de Valgkreds (Birck), altid er en Garanti for en teknisk, forsvarlig og saglig Behandling af Lovforslagene.

Til det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) vil jeg gentage mit Spørgs-